

**CHIARA
MARCHELLI**

**AZ Ő
LÁNYA**

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2026

---

www.alexandra.hu
www.moobius.hu
www.europakiado.hu

3.

Hat hónapja vagyunk együtt Arnóval, amikor megismerem Emmát. Egyre gyakrabban kérte és végül igent mondtam.

Egy közös ebéd mellett döntöttünk a Chinatownban, én érkezem elsőnek, leülök és írok Arnónak egy üzenetet.

Késünk, válaszolja.

Semmi baj, itt vagyok.

Körülnézek: kezdenek megtelni az asztalok, leves- és fűszerszag van, a pult felett átkiabált utasítások hangjai.

Amikor Emma és Arno megérkezik, azonnal észreveszem Emma feszült arcát:

– Szia!

Hát itt van, gondolom magamban.

Szinte fura magam előtt látni, miután annyit hallottam róla. Kisebb, mint amilyennek képzeltem. És nagyon, de nagyon félénk.

– Nem köszönsz?

Emma az apjához bújik, a térdei közé temeti a fejét, amit – mint később megtudom – minden alkalommal tenni szokott, amikor nem akar valakivel beszélni.

– Játszod a szégyenlőst?

Arno lehajol hozzám, ad egy csókot a számra. Látom, hogy Emma bámul minket, azonnal elhúzódom.

Emma elhelyezkedik a szemközti padon:

– Éhes vagyok.

Figyelem, ahogy az ujjával követi az étlap képeit, amelyeket kívülről ismer. Ez a kedvenc vietnámi étterme.

– Levest kérek és hat tekercset.

– Micsoda étvágy! – viccelek, közben átfutom az étlapot.

De nem igazán érdekel, én őt akarom nézni: a szeme barna, bizonyára az anyjától örökölte, kerek. A hidegtől kipirult világos bőre Arnóé, ajkai húsosak, szokatlanul érzékiek egy ilyen korú kislányhoz képest, arca szív alakú. A haja sötétszőke, középen elválasztva, hátul lófarokba fogva lila gumival, két kiszabadult tincs zárójelként veszi közre az arcát. Piros kertésznadrág, sárga trikó, egy műszőrme szegélyes kapucnis pulóver, egy fényes pufidzseki, egy színes gyöngysor és egy bőr karkötő csatokkal. A szája csokoládétól maszatos.

– Idefelé jövet fagyit kért.

– Fagyit?

Dél van, márciusban.

Arno megvonja a vállát, Emma becsukja az étlapot és lóbálni kezdi az asztal alatt a lábát, türelmetlenül és unottan. Egy rúgás eltalál, arrébb húzom a térdem, kapok egy másikat. Miközben hátrébb húzom a székem, Arno felém fordul, mosolyog:

– Minden rendben?

– Igen – mosolygok én is, és még hátrébb tolatok, hogy kikerüljek a hatósugarából.

Emma, amint elhelyezkedem, az asztalra könyököl és újramezdi.

– Választottunk? – kérdi Arno.

– Leves és tekercs. És chère ba màu.

– Azzal még várjunk.

– Az mi?

Ő továbbra sem néz rám, de mivel megszólítottam, egy pillanatra mozdulatlaná merevedik.

– Egy desszert – válaszolja Arno. – Nagyon finom. Meg kell kóstolnod.

Rendelünk, Emma kivesz egy pár evőpálcikát az asztalon levő tartóból, és kardpárbaiba kezd a jobb és a bal keze között, közben kommentálja.

– Emma – szól rá Arno, amikor elkapja a tekintetét.

De ő nem hagyja abba. Amilyen félénk volt, amikor megérkezett, annyira elemében van most. A szomszéd asztaltól egy fiú, aki egyedül eszik megfordul és Emmát nézi. Amikor Arno kiveszi Emma kezéből a pálcikákat, a fiú közönyösen visszafordul az ebédjéhez.

Emma nyafogni kezd:

– Játszani akarok!

Rögtön ezután megérkeznek az ételek, és én, aki szemben ülök vele, figyelem, ahogy a haját és a kanalát a hatalmas adag levesbe mártja, hogy aztán rögtön otthagya, közben a másik kezével megmarkol egy tekercsot és megégeti magát vele. Sírva fakad, a keze zsíros, haja az arcába tapad. Arno próbálja elrendezni a tányé-

rokat, túl sok van belőlük az asztal méretéhez képest, én közben adogatom neki a szalvétát.

Odajön a pincér, megkérdezi, mi a baj.

– Minden rendben – mondja Arno. – Emma, forró, tudod. Segítetek, várj! Kezdd a levestel, fűjd meg... így.

És kezdi fűjni a levest, de olyan erősen, hogy egy adag az én tányéromba is repül. Nem veszi észre, fűjja tovább, közben Emma visszaszerzi a pálcikákat és folytatja a párbajozást, bevonva a csatába a tűzforró tekerceket is, amelyek a terítő közepén végzik.

Magam elé húzom a rizsestányéromat, és megpróbálok úgy enni, hogy közben elkerüljem a döféseket és az asztal alatti rúgásokat.

Amikor megérkezik a desszert, egy háromszínű torony, amihez Arno ragaszkodik, hogy kóstoljam meg, kérem a pincért, hogy a megmaradt ételeket csomagolja be.

– Akkor mára megvan a vacsorád – mondja Arno fizetés közben.

El vagyok képedve: a lánya beleköpött a levesbe, belemártotta a haját, minden egyes tekercest megtapogatott, mielőtt véletlenül szerűen kettőbe beleharapott és a többit összeszurkálta.

– Igazából neki gondoltam – felelem.

Indulás előtt Emma kimegy a mosdóba és Arno kikíséri. Egyedül maradok, megnézem a telefonomat, és látom, hogy jött egy üzenet Evelyntől: *Milyen a kiscsaj?*

Charlotte-ot két héttel később ismerem meg, amikor felugrik Arno lakásába Emma ottfelejtett pehelydzsekijéért. Arno az utolsó pilla-

natban szól, amikor éppen befejezzük a reggelit. Ekkoriban mindketten sokat dolgozunk, tegnap este későn vacsoráztunk és délelőtt tizenegyig ágyban maradtunk.

Az előbb szeretkeztünk, ezek azok az idők, amikor mindig ki vagyunk éhezve egymásra. Még tanuljuk egymás ízlését: hogyan érzünk a másikhöz, milyen ritmusban mozogunk.

– Olyan vagy, mint egy fiatal fiú – mondogatom neki. A bőre ruganyos, nincsenek ráncai. Az enyém viszont olyan, mint egy leeresztett kecskeduda. Arno a fejét rázza, azt mondja, butaságot beszélek, és hogy ez nem igaz. Nem tudom, hazudik-e vagy tényleg így tetszem neki, vagy ilyennek lát.

– Most jön?

Értesíthetett volna róla hamarabb.

– Nemsokára, de fogják a dzsekit és már mennek is.

– Emma is jön?

– Ja, persze.

Egyértelmű, hogy Emma is. Charlotte nyilván nem hagyhatja otthon egyedül.

– Mennek korcsolyázni a Prospect Parkba.

– Klassz.

Mire megérkeznek, felöltöztem, anélkül, hogy előtte lett volna időm lezuhanyozni. A hajam koszos, Charlotte viszont mintha fotózáshoz készült volna: fekete kabát, szoknya, magassarkú boka-csizma, smink. Mert most ismeri meg a volt férje barátnőjét, vagy számára normális szombat délelőtt tizenegykor így kicsípni magát?

Kezet fogni sincs időnk, Emma kitepi magát az anyja kezéből és felém rohan:

– *Lidia!*

Lehajolok hozzá, adok egy puszit az arcára, megkérdezem tőle, hogy van.

– Korcsolyázni megyünk!

Majd a játékok halma felé viharzik és leül.

– Emma, mennünk kell! – hívja Charlotte.

– Itt akarok maradni – válaszolja és kinyit egy dobozt.

– Nem, édesem, Graham és Juliette várnak minket.

– Maradjunk itt!

Charlotte Arnóra néz, aki vet rám egy futó pillantást és behívja Charlotte-ot a lakásba.

– Édesem! – indul Charlotte Emma felé. – Nem tudunk itt maradni. Liviának és apának programja van ma, téged pedig várnak a barátaid.

– Lidia a neve – mondja Emma és nem mozdul.

– Nem, Livia a neve.

– *Lidia!*

Rámosolygok Charlotte-ra, aki vállat von és nem úgy néz ki, mint aki nagyon sürgetni akarná a lányát. Sőt, leguggol mellé. Arno is odamegy, és egy pillanatra felötlik bennem, hogy ezek hárman mindjárt elővesznek egy pakli Unót és játszani kezdenek a földön. Szerencsére Arno állva marad:

– Emma...

Megint rám néz, hogy türelmet kérjen, én mosolygok, becsukom az ajtót. Eddig nem tapasztalt ingerültséget veszek észre magamon, amelyet sosem éreztem, mielőtt megismertem Emmát. Be-

hatoltak a territóriumomba. Először fordul elő, épp csak egy mag. Amúgy is Arno lakásában vagyunk, ami felett nincs semmiféle rendelkezési jogom, ellenben Emmának van. A behatolás ebbe a személyes térbe, aminek semmi köze nincs a ház falaihoz, csak később fog világossá válni számomra. Ma még túl korán van ehhez, még új vagyok ebben a felállásban. Így annak ellenére, hogy ösztönösen inkább mennék kávé t főzni magamnak, amíg ők Emmával foglalkoznak, odamegyek hozzájuk. Abban a reményben, hogy mihamarabb meggyőzők. Vagy ha nem lehet meggyőzni, az anyja karon ragadja és elvonszolja onnan.

– Édesem!

A haja sötétebb, mint a lányáé. Gesztenyebarna, fényes. Kiemeli a szinte olajbarna bőrt, a fekete, nagy szemeket. Az orr megtöri az egyensúlyt, egyéniséget ad az arcnak, ami egyébként jellegtelen lenne: fehér fogsor, tökéletes szemöldök. Elképzelem a fitnessbérletet, a vasárnapi brunchokat, a brazil gyantát és a push-up melltartót a pulóver alatt. Első ránézésre nem értem, mi tetszett benne Arnónak. De persze ő is amerikai. Aki itt eltér a normális-tól, az én vagyok.

– Édesem, el fogunk késni.

Emma nem válaszol, játékokat húzgál ki a kupacból.

– Ennél egy fánkot? Veszünk a parkba menet.

Emma felpattan és máris az ajtóban van:

– Mozogj már!

Charlotte és Arno nevet, én is nevetek: a megkönnyebbüléstől.

– Szia, Emma! – mondom neki. Amire nem válaszol.

Charlotte ujjai billegésével int nekünk búcsút és végre kiviszi a lakásból.

Arno szabadkozik, én azt mondom, hogy ugyan már, és újra olvasni kezdem az újságot.

– Ha van kedved hozzá, majd valamikor mi is mehetünk. Emma imád a parkban korcsolyázni. Őt kiengedjük a pályára, mi meg csinálhatunk, amit akarunk.

– Te benne lennél? – kérdezem.

– Igen. De nem szeretnék fejvesztett menekülésre készíteni.

Adok neki egy csókot:

– Nem menekülök el.